

POSTANOWIENIE

1 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 1 czerwca 2026 r. w Warszawie
zażalenia N.S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 8 sierpnia 2025 r., X RCa 117/24,
w sprawie z wniosku N.S.
z udziałem J.S.
o ustalenie miejsca pobytu małoletniego M.S.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

(K.W.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 12 stycznia 2024 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie z wniosku N.K. z udziałem J.S. o ustalenie miejsca pobytu małoletniego M.S. orzekł o pieczy naprzemiennej nad małoletnim M.S. Na skutek apelacji wnioskodawczyni od tego postanowienia Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z 8 sierpnia 2025 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził, że od chwili wydania zaskarżonego postanowienia nastąpiły zmiany w stanie faktycznym stanowiącym podstawę jego wydania, czyniące je nieadekwatnym do nowego stanu rzeczy. Sąd Okręgowy przeprowadził

postępowanie dowodowe w kierunku dokonania ustaleń w zakresie tych zmian. Nie dostrzegając w zmienionym stanie faktycznym sprawy podstaw do oddalenia bądź uwzględnienia apelacji oraz wobec braku wyraźnego wniosku uczestnika J.S. co do sposobu rozstrzygnięcia sprawy i pozornej tylko akceptacji przez niego pieczy naprzemiennej Sąd Okręgowy za jedyny możliwy sposób rozstrzygnięcia uznał uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wskazując jako podstawę takiego orzeczenia art. 386 § 4 k.p.c.

Zażalenie na postanowienie z 8 sierpnia 2025 r. złożyła wnioskodawczyni. Zarzuciła naruszenie m.in. art. 386 § 4 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Opisana w niniejszej sprawie sytuacja, nie kwalifikuje się jako żaden ze wskazanych w art. 386 § 4 k.p.c. wypadków, które umocowują sąd drugiej instancji do uchylenia zaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania. Nie jest bowiem ani przypadek nierozpoznania istoty sprawy ani konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Zaskarżone postanowienie jest zatem nieprawidłowe i jako takie podlega uchyleniu.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Karol Weitz

(K.W.)

[a.ł]